ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatele: **Nové Klapý – Lovosice, z. s. (dříve občanské sdružení)**, se sídlem Purkyňova 1168/17, Lovosice, zastoupen Mgr. Tomášem Jungwirthem, bytem Lohniského 898, Praha 5, proti odpůrci: **Město Lovosice**, se sídlem Školní 407/2, Lovosice, zastoupen Mgr. Ondřejem Pojkarem, advokátem se sídlem Hradiště 96/6, Ústí nad Labem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Volvo Group Czech Republic, s. r. o.**, se sídlem Obchodní č. p. 109, Čestlice, zastoupené Mgr. Františkem Korbelem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územní plán Lovosice ze dne 27. 9. 2012, čj. 808/2012, PID: MULOP000WGB5, v řízení o kasačních stížnostech odpůrce a osoby zúčastněné na řízení žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 6. 2016, čj. 40 A 5/2014-199,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají**.

II. Odpůrce ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Navrhovateli **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem doručeným Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 15. 7. 2014 domáhal zrušení opatření obecné povahy ze dne 27. 9. 2012 čj. 808/2012, kterým byl dle ustanovení § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydán územní plán města Lovosice, schválený usnesením zastupitelstva města Lovosice ze dne 27. 9. 2012, č. 154/V/V2012.

[2] Krajský soud výrokem I. v záhlaví označeného rozsudku zrušil pro vady řízení část územního plánu města Lovosice ve vymezení plochy smíšené obytné městské vedené pod indexem „Z 18“. Z uplatněných žalobních bodů shledal důvodným jediný. Přisvědčil totiž

argumentaci navrhovatele, dle níž mělo dojít k opakovanému veřejnému projednání po provedené změně týkající se plochy smíšené obytné městské vedené v územním plánu pod indexem „Z 18“, neboť se podle něj jednalo o podstatnou úpravu územního plánu vyžadující opakované veřejné projednání dle ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona. Ze spisu zjistil, že k regulaci využití této plochy došlo až po veřejném projednání územního plánu města Lovosice, které se konalo 6. 8. 2012. Krajský soud v této souvislosti mimo jiné uvedl, že „*provedenou změnou byl podíl obytné plochy bydlení snížen o 30% z původních 50% na 20%, a naopak byl zvýšen podíl možné průmyslové a komerční činnosti o 30% z původních 50% na 80%. Úbytek podílu plochy obytné plochy bydlení o 30% tj. korekci procentuálního poměru obytné plochy bydlení v bytových domech ve vztahu k funkčnímu využití občanské vybavenosti, v dané ploše soud hodnotí jako podstatnou úpravu funkčního uspořádání, neboť umožňuje nezanedbatelný nárůst možnosti průmyslového a komerčního využití v dané ploše, a to vzhledem k velikosti dané plochy (cca 39.000m²), a také vzhledem ke své lokaci, když daná plocha se nachází v bezprostřední blízkosti plochy určené pro výstavbu s individuálním bydlením (plocha bydlení – bydlení individuální – městské a příměstské) či plochy vymezené pro zahrádkářské kolonie (plocha rekreace – individuální rekreace – zahrádkářské osady). Změna funkčního využití vzhledem k procentní korekci, velikosti plochy, na níž ke korekci došlo, a k umístění předmětné plochy v dané lokalitě je proto z pohledu soudu podstatnou úpravou návrhu územního plánu.*“

II.
Argumenty kasačních stížností a vyjádření navrhovatele

II. A Kasační stížnost odpůrce

[3] Odpůrce [dále „stěžovatel I)“] podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Podle stěžovatele I) krajský soud nesprávně posoudil a vyložil problematiku podstatné a nepodstatné změny ve vztahu ke změně plochy vedené pod indexem „Z 18“. Stěžovatel I) uvedl, že pojem podstatné a nepodstatné změny není stavebním zákonem definován, a proto při posouzení této problematiky postupoval při pořizování územního plánu dle metodiky Ministerstva pro místní rozvoj o posuzování charakteru podstatné či nepodstatné změny územního plánu. Dle mínění stěžovatele I) nemělo snížení podílu bydlení v uvedené lokalitě na veřejný zájem vliv, a proto se k němu nemusel vyjádřit ani dotčený orgán; podle něj se jedná pouze o úpravu vnitřní struktury jednotlivé plochy a nikoliv o zásah do celého konceptu územního plánu, pročež nepovažoval tuto změnu územního plánu za podstatnou. Poznamenal, že důvodem pro zrušení opatření obecné povahy nemůže být jakékoli porušení procesních předpisů při jeho vydání; může jím být toliko podstatná procesní vada, v jejímž důsledku by mohlo dojít k zásahu do právní sféry navrhovatele (jak dle stěžovatele I) plyne též z judikatury Nejvyššího správního soudu).

[5] Stěžovatel I) spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že soud nedostatečně vypořádal jeho rozsáhlou argumentaci a též argumentaci osoby zúčastněné na řízení. Podle něj není patrné, proč právě procentuální úprava dané lokality v územním plánu má být podstatnou změnou tohoto územního plánu. Krajský soud se dle jeho mínění nevypořádal řádně ani s jím uplatněnou a o judikaturu se opírající argumentaci. Nesouhlasil ani se závěry krajského soudu, podle nichž by částečné zrušení územního plánu ve vztahu k ploše vedené pod indexem „Z 18“ odpůrce nemělo zatížit.

II. B Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení

[6] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost též osoba zúčastněná na řízení [dále jen „stěžovatel II)“]; kasační stížnost opřela o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel II) namítl, že krajský soud nesprávně posoudil aktivní procesní legitimaci navrhovatele, neboť ten podle něj nemohl být změnou vůbec dotčen. Uvedl, že navrhovatel sice dovodil svou aktivní legitimaci z judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14), avšak neuvedl, jakým způsobem se jej údajná nezákonnost přijatého územního plánu dotkla a neuvedl ani, jaký vliv by mohlo mít přijetí územního plánu na životní prostředí. Stěžovatel II) k této námitce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015, a v něm citovanou judikaturu). Podle stěžovatele II) však v posuzované věci nemohlo dojít ke skutečnému dopadu do práv navrhovatele ani jeho členů, neboť nemovitosti osob sdružených navrhovatelem nesousedí s pozemky dotčenými předmětnou částí územního plánu a ani se v těsné blízkosti dotčené oblasti nenacházejí. Stěžovatel II) poukázal, že navrhovatelem uvedená argumentace, podle níž navrhovatel zastupuje zájmy řady vlastníků nemovitostí dotčených znehodnocením pozemků a významným snížením kvality života z důvodu úbytku zeleně a zvýšení hlukové zátěže, nemůže obstát, neboť „[t]*ato blíže nekonkretizovaná a obecná tvrzení by navíc mohl použít úplně kdokoliv paušálně vůči jakékoliv stavbě či opatření obecné povahy*“; nadto tyto námitky svým charakterem dle stěžovatele II) patřily do územního (případně navazujícího stavebního) řízení.

[8] V následující kasační námitce stěžovatel II) namítl, že krajský soud nesprávně a též nedostatečně posoudil otázku opětovného veřejného projednání návrhu územního plánu; stěžovatel II) nesouhlasil s krajským soudem, podle něhož v projednávané věci v případě plochy vedené pod indexem „Z 18“ došlo k podstatným změnám, pro něž mělo být opětovné veřejné projednání návrhu územního plánu nařízeno. Stěžovatel II) též odkázal na oficiální stránky Ministerstva pro místní rozvoj a citoval tam uvedené vymezení pojmu „podstatná úprava“. Podle něj je v rukou pořizovatele, zda posoudí úpravu územního plánu jako podstatnou či nikoli. Stěžovatel II) poukázal v této otázce na komentář ke stavebnímu zákonu a též na judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Aos 1/2013, ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-185, ze dne 8. 2. 2012, čj. 6 Ao 7/2011-74). Podle něj však k podstatné změně územního plánu dojít nemohlo, neboť úprava územního plánu pouze upřesnila požadavky stěžovatele II) jako výlučného vlastníka pozemku parc. č. 2500/1 v katastrálním území Lovosice (plocha vedená pod indexem „Z 18“); navrhovateli tak nemohla vzniknout v důsledku přijetí územního plánu žádná újma a ani při opětovném veřejném projednání by nebyli navrhovatel ani jeho členové oprávněni vznášet námitky.

[9] Stěžovatel II) namítl, že i pokud by bylo možné úpravu územního plánu považovat za podstatnou, neodůvodňovalo by to zrušení územního plánu; podle něj by mělo být opatření obecné povahy zrušeno pouze tehdy, pokud došlo k zásadnímu porušení zákona, jež mělo skutečný dopad do práv jednotlivců. K posouzení této otázky odkázal stěžovatel II) na usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02 a též na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 A 1089/2002-21, ze dne 26. 3. 2009, čj. 5 Afs 51/2008-95, ad.). Dle stěžovatele II) však byla navrhovateli dána možnost vznést své připomínky vůči předmětné části územního plánu v přezkumném řízení vedeném Krajským úřadem Ústeckého kraje, což neučinil; podle jeho názoru ke skutečnému dopadu do práv navrhovatele ani jeho členů nedošlo.

[10] V posledním kasačním bodě stěžovatel II) uvedl, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s otázkou dopadů zrušení změny územního plánu na dotčené vlastníky, neboť nepřihlédl ke stěžovatelem (II) uplatněné argumentaci týkající se jeho práv a žádným způsobem neodůvodnil, proč se touto argumentací nezabýval.

II. C Vyjádření navrhovatele

[11] Navrhovatel ve stručném vyjádření uvedl, a to aniž by bylo patrno, ke které z kasačních stížností se vyjadřuje, že se k uplatněné argumentaci opakovaně a vyčerpávajícím způsobem

vyjádřil již v průběhu předchozího řízení, pročež nepovažuje za účelné tak činit znovu; konstatoval pouze, že se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasačních stížností, a proto přezkoumal jimi napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasačními stížnostmi uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[14] Nejvyšší správní soud k posuzování jednotlivých kasačních námitek stěžovatelů I) a II) uvádí, že se tyto námitky ve značné míře doplňují a shodují. V míře, v níž se námitky prolínají, je proto vypořádal společným odůvodněním.

III. A K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelé nenamítali, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[16] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74).

[17] Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.

[18] Jak stěžovatel I), tak stěžovatel II) v kasační stížnosti namítali nedostatečné vypořádání jejich argumentace uvedené ve vyjádřeních k žalobě.

[19] Úvodem je nutné připomenout, že stěžovatel II) byl v řízení o žalobě v postavení osoby zúčastněné na řízení. Jako osoba zúčastněná měl podle § 34 odst. 3 s. ř. s. právo předložit písemné vyjádření k žalobě, což také učinil. Rozsah přezkumu napadeného správního rozhodnutí v řízení o žalobě je ovšem vymezen rozsahem podané žaloby a v ní uplatněnými žalobními body. Rozsahem a důvody žaloby je omezeno i vyjádření zúčastněných osob. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo disponovat s předmětem řízení, nemá právo ani zúžit a ani rozšířit rámec,

který je žalobou vytyčen. Svým vyjádřením dává soudu najevo, jaký je její názor na předmět sporu a jak by měl soud naložit s uplatněnou žalobní argumentací. Pokud se soud dle jejího názoru nevypořádá s žalobní argumentací zákonem stanoveným způsobem či přehlédne vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti, může se osoba zúčastněná na řízení domoci zrušení takového nezákonného rozsudku prostřednictvím kasační stížnosti (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2013, čj. 9 As 156/2012-30).

[20] Z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. dále plyne, že soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal všechny žalobní body a přihlédl přitom též k vyjádřením stěžovatele I) a stěžovatele II); krajský soud též řádně odůvodnil své rozhodnutí přiklonit se v případě změny návrhu územního plánu v dotčené ploše vedené pod indexem „Z 18“ k tomu, že se jedná o podstatnou změnu. Svůj názor odůvodnil krajský soud již výše citovanou argumentací (viz odst. [2] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud proto nemůže souhlasit ani s námitkou stěžovatele II), podle níž krajský soud nevypořádal dostatečně otázku dopadu zrušení části územního plánu na vlastníky.

[21] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou, podle níž se stěžovatel I) nemůže ztotožnit se závěrem krajského soudu, z jehož rozhodnutí plyne: „*částečné zrušení územního plánu ve vztahu k ploše pod indexem ‚Z18‘ by nemělo příliš zatížit odpůrce, když v řízení před soudem bylo zjištěno, že v současné době odpůrce projednává změnu č. 1 dotyčného územního plánu, která se mimo jiné týká plochy vedené pod indexem ‚Z18‘.*“ Nejvyšší správní soud zde nesdílí názor stěžovatele I), podle nějž by bylo možné považovat napadený rozsudek za „*poněkud nepřezkoumatelný*“ a „*v některých ohledech nesrozumitelný*“, a to již proto, že takové hodnocení (ne)přezkoumatelnosti je nesmyslné. Rozhodnutí buď přezkoumatelné je, nebo není; mezi těmito úsudky se žádná diskvalifikační nedostatečnost rozhodnutí z pohledu jeho přezkoumatelnosti nenachází.

[22] Shrnutě řečeno lze konstatovat, že požadavkům přezkoumatelnosti napadený rozsudek beze zbytku dostál.

III. B K posouzení námitky nedostatku aktivní legitimace navrhovatele

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele II), podle nějž nebyl navrhovatel oprávněn napadnout úpravu územního plánu.

[24] Aktivně legitimován k podání návrhu dle § 101a odst. 1, věty první, s. ř. s. je ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen opatřením obecné povahy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rozlišuje aktivní procesní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a aktivní věcnou legitimaci, jejíž zkoumání je pravidelně součástí posouzení důvodnosti návrhu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 218/2014-77, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013-116, publikováno ve Sb. NSS pod č. 2943/2014). Nejvyšší správní soud nijak nerozporuje právní názor uplatněný v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, z nějž plyne, že „*aktivní legitimace spolků, které byly založeny za účelem ochrany přírody a krajiny, nemůže být bez hranic*“. Tuto větu ostatně ve své kasační stížnosti citoval též stěžovatel II). Pomyslnou hranici zde tvoří zejména lokální prvek, resp. možné dotčení hmotných práv. Nejvyšší správní soud však podotýká, že v citovaném nálezu Ústavní soud závěr o dotčených hmotných právech neomezil pouze na dotčení vlastnického či jiného věcného práva člena spolku, který se ochrany svých práv domáhá prostřednictvím této právnické osoby, ale výslovně v kontextu Aarhuské úmluvy připustil i dotčení práva členů spolků na příznivé životní prostředí (bez toho, aby bylo odvozeno z existujícího věcného práva v regulovaném území), jestliže tvrzený zásah má důsledky pro dosahování cílů, na něž se daný spolek zaměřuje.

[25] Nejvyšší správní soud přitom již dříve připustil, že důraz na místní zakotvenost spolku se může lišit podle toho, jak široké dopady jsou s přijetím toho kterého záměru spojeny (rozsudek ze dne 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015-295, týkající se záměru komplexní obnovy Elektrárny Prunéřov II.), nebo i podle významu chráněných přírodních a krajinných hodnot; tak v rozsudku ze dne 6. 11. 2016, čj. 1 As 182/2016-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[…] si lze představit situaci, kdy by spolek založený za účelem přírody a krajiny mohl být aktivně legitimován i tehdy, pokud obvykle působí na jiném místě, než je objekt, jehož ochrany se domáhá. Taková situace by typicky mohla nastat, pokud by se správní řízení týkalo objektu s určitým stupněm celostátní ochrany (např. národního parku).“* Ze stanov navrhovatele založených v přílohách ve spisu krajského soudu vyplývá, že jeho hlavním cílem je ochrana přírody a životního prostředí v Lovosicích a okolí. Není pochyb o tom, že účelem navrhovatele je ochrana životního prostředí i v dotčené lokalitě. Navrhovatel v návrhu ke zrušení opatření obecné povahy uvedl, že přijetí návrhu územního plánu v pozměněné podobě by mohlo vést ke znehodnocení pozemků a staveb vlastníků, jejichž zájmy navrhovatel zastupuje, a též by mohlo významným způsobem zasáhnout do kvality života z důvodu úbytku zeleně a zvýšení hlukové zátěže. Nejvyšší správní soud pro výše uvedené nemůže akceptovat stěžovatelem uplatněnou argumentaci, dle které navrhovatel postrádá v projednávané věci aktivní procesní legitimaci, protože nemůže se svými názory obstát a protože členové navrhovatele nemohou být dotčeni na svých právech, neboť nejsou dotčena jejich vlastnická práva.

[26] Námitka není pro shora uvedené důvodná.

III. C K námitce posouzení podstatných a nepodstatných úprav územního plánu

[27] V návrhu na zrušení opatření obecné povahy namítal navrhovatel pochybení odpůrce spočívající ve skutečnosti, že nedošlo k provedení opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona. Pouze tato námitka byla krajským soudem shledána jako důvodná. Stěžovatelé však názor krajského soudu na tuto otázku nesdíleli; podle nich se nejednalo o podstatnou změnu, pro niž by muselo být opakované veřejné projednání návrhu nařízeno.

[28] Jak stěžovatel I) správně v kasační stížnosti uvádí, není pojem „podstatná úprava“ zákonem definován. Výkladem tohoto pojmu se však zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, čj. 9 Aos 3/2013-31). Účelem institutu opětovného projednání je umožnit veřejnosti či osobám dotčeným na svých právech reagovat na otázky, které do té doby nebyly předmětem jednání, neboť o nich rozhodlo až zastupitelstvo na základě podaných námitek. Krajský soud v napadeném rozsudku vyhodnotil provedenou úpravu návrhu územního plánu jako podstatnou. Vycházel přitom z faktu, že na základě námitek stěžovatele II) byl návrh územního plánu změněn tak, že při změně plochy vedené pod indexem „Z 18“ byl podíl obytné plochy snížen o 30%. Z původních podílů 50% ku 50% došlo k úpravě těchto podílů na 20% ku 80% ve prospěch zvýšení podílu průmyslových a komerčních ploch. Tato změna však nebyla projednána na opětovném veřejném projednání. Podle krajského soudu tak došlo k zásadní vadě řízení, pro niž byly na svých právech zkráceny dotčené osoby a veřejnost.

[29] Nejvyšší správní soud v posuzované otázce souhlasí s odůvodněním krajského soudu. Procentuální změnu v dané lokalitě vedené pod indexem „Z 18“ je vzhledem k výměře plochy nutné považovat za podstatnou. Krajský soud zcela správně přihlédl jak k velikosti plochy dotčené změnou, tak k jejímu umístění; došel přitom k závěru, že se dotčená plocha vedená pod indexem „Z18“ nachází v bezprostřední blízkosti plochy určené pro výstavbu s individuálním bydlením (plocha – bydlení individuální – městské a příměstské) vedené pod indexem „Z 51“ a též plochy rekreace (individuální rekreace – zahrádkářské osady) vedené pod indexem „Z 20“. Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele I), podle níž by snížení podílu bydlení v uvedené lokalitě nemělo na veřejný zájem vliv.

[30] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s argumentací stěžovatele II), podle níž navrhovateli ani jeho členům nemohla vzniknout v důsledku přijetí územního plánu újma, pročež stěžovatel II) nepovažoval změnu územního plánu za podstatnou úpravu. Jak je již shora uvedeno, krajský soud ve svém rozhodnutí zcela správně konstatoval, že dotčené osoby a veřejnost (včetně navrhovatele) nemohly k provedené změně územního plánu podávat námitky a připomínky, čímž došlo k zásahu do jejich práv. Krajský soud vyjádřil též názor, podle nějž byla přijatá změna podstatnou úpravou, neboť změnila celkový charakter dotčené lokality. Z uvedeného je patrné, že krajský soud shledal zásah i do práv jednotlivců. Ti mohli být změnou dotčeni, a právě proto rozhodl způsobem výše uvedeným. Nejvyšší správní soud s tímto názorem nikterak nepolemizuje a neshledává ani potřebným argumentaci krajského soudu jakkoliv doplňovat, neboť sám má též za prokázané, že na základě námitek k územnímu plánu došlo k podstatným změnám, přičemž tyto úpravy změnily charakter přijímaného územního plánu; krajský soud postupoval zcela správně, pokud územní plán pro plochy vedené pod indexem „Z 18“ zrušil.

[31] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele II), podle nějž mohl navrhovatel nebo jeho členové vznést své připomínky již v přezkumném řízení. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že Krajský úřad Ústeckého kraje zahájil usnesením ze dne 23. 1. 2013, čj. 339/UPS/2013, přezkumné řízení ve věci územního plánu města Lovosice, pro dotčenou plochu vedenou pod indexem „Z 18“; učinil tak na základě podání navrhovatele. K tomuto řízení se vyjádřil též navrhovatel; z jeho vyjádření je patrné, že nesouhlasil s přijetím změny v dotčené lokalitě vedené pod indexem „Z 18“. Podle něj se jednalo o podstatnou změnu, pro niž mělo být znovu nařízeno veřejné projednání; argumentoval tím, že „*Kombinace uvedených změn, provedená po veřejném projednání návrhu ÚPL, má nezanedbatelný vliv na budoucí urbanistický vývoj dynamického obytného souboru Nové Klapý a z pohledu vlastníků nemovitostí v okolí dotčených ploch se nesporně jednalo o podstatnou změnu územního plánu, která může negativně ovlivnit cenu a atraktivitu jejich nemovitostí, pohodu bydlení, případně přitažlivost jejich provozoven a dostupnost veřejné zeleně v jejich okolí. O podstatnou úpravu návrhu ÚPL se pravděpodobně mohlo jednat i z pohledu dotčených orgánů státní správy (například orgánu ochrany zdraví).*“ Z uvedeného je patrné, že se navrhovatel snažil domoci nápravy již v přezkumném řízení; tato námitka stěžovatele II) proto není důvodná; že tyto navrhovatelovy výhrady nebyly v přezkumném řízení akceptovány, není pro posouzení podaných kasačních stížností významné.

III. D Obecně k námitce podmínek pro zrušení opatření obecné povahy

[32] Nedůvodnými jsou též námitky stěžovatelů týkající se podmínek pro zrušení opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud nepolemizuje s tím, že je povinen respektovat judikaturu Ústavního soudu a též soudu zdejšího, avšak v projednávané věci je stěžovatelem II) citovaná judikatura nejen nepřiléhává, ale argumentace o ni se opírající též vytržená z tehdejšího rozhodovacího kontextu; zdejší soud mimo stěžovatelem uvedenou citaci ve svém rozsudku ze dne 18. 4. 2012, čj. 1 As 29/2012-113, uvedl také, že „[…] *takový postup by měl být spíše výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení »nepohodlných« účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.*“ Nepřiléhavá je též uvedená citace usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02. Je totiž nutné odlišit, zda se účastník řízení snaží obstrukčním jednáním protahovat probíhající řízení, a situací, kdy došlo k omezení práv účastníka řízení, jemuž nebylo umožněno domoci se svých práv. Není možné přijmout domněnky stěžovatelů, že v případě opakovaného veřejného projednání nebude moci navrhovatel uplatnit svá práva, případně nebude při uplatnění svých práv úspěšný. Jak bylo již shora uvedeno, krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považuje změnu územního plánu za podstatnou; odůvodnil též řádně a v souladu se zákonnými požadavky, proč se rozhodl uvedenou část územního plánu zrušit. To, že se stěžovatelé domnívají, že se jednalo o nepodstatnou změnu, jež nemohla zasáhnout do práv jiných osob,

případně, že zrušení části územního plánu týkající se plochy vedené pod indexem „Z 18“ znamená nepoměrný zásah do práv stěžovatele II), na tom nemůže ničeho změnit, neboť se jedná o pouhé spekulace.

IV.
Závěr a náklady řízení

[33] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou nedůvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s.

[35] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému navrhovateli Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení proti odpůrci nepřiznal. Podle obsahu spisu představovaly tyto náklady toliko (navrhovatelem ani nepožadovanou) bagatelní částku 49 Kč za poštovné spojené s podaným vyjádřením ke kasační stížnosti; toto vyjádření však neobsahovalo žádnou argumentaci, pročež uvedený náklad nelze hodnotit jako důvodný; přiznání této malicherné náhrady bylo by navíc bezvýznamným formalismem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu